

Hoofdstuk 1 2005,

Wat vooraf ging aan de fatale ontmoeting.

Zoals bij veel negentienjarigen bestond ook het leven van de vrolijke en vrije Marissa uit doordeweeks veel werken en in de avonden en weekenden veel stappen en leuke dingen ondernemen met al haar vrienden en vriendinnen. Het ultieme gevoel van de wereld aan kunnen en denken dat ze alles wist, overheerste en zorgde voor een zorgeloos leven waarin ze zich vrij en gelukkig voelde. Ze had in die tijd een grote vriendengroep waarmee ze het met iedereen goed kon vinden. Maar daar is helaas heel wat aan voorafgegaan, want als een onzekere puber ging ze van de basisschool naar de middelbare school. Ze kijkt niet terug op een goede basisschoolperiode omdat ze heel erg veel gepest werd. Kinderen kunnen onderling ontzettend gemeen zijn en beseffen niet wat ze de ander aan kunnen doen. De situatie bij Marissa thuis liet ook veel te wensen over en ze kon daardoor niet met alle problemen bij haar ouders terecht en dat zorgde ervoor dat ze zich vaak heel erg alleen voelde.

Het leek alsof haar ouders haar niet begrepen, nu ze zelf volwassen is en terugkijkt denkt ze dat het vanuit haar ouders ook een stukje onmacht is geweest omdat ze haar niet konden helpen met de problemen waar ze tegenaan liep op school. Eigenlijk de hele basisschoolperiode is ze

het middelpunt geweest van pestkoppen en ging er geen dag voorbij zonder pesterijen. Altijd moesten ze haar

hebben. Ontelbaar vaak wachtte een groepje klasgenoten Marissa na schooltijd op om haar te achtervolgen en nare dingen toe te roepen. Vaak tot aan de voordeur van haar huis. Als ze dan huilend binnen gerend kwam, kreeg ze niet de troostende woorden en armen om haar heen waar ze zo naar verlangde. Vaak zeiden haar ouders dat het vooral haar eigen schuld was en dat ze zich niet zo aan moest stellen. Hortend en stotend deed Marissa dan haar verhaal *“Maar mama ik snap gewoon niet waarom ze mij altijd moeten hebben? Ik doe zo mij best voor iedereen waarom vinden ze mij niet aardig “Tsja Marissa je kan niet alles hebben in het leven” we gaan hier niet te lang bij stil staan gaf haar moeder aan.* Daarmee was het afgedaan.

Door al deze gebeurtenissen en jarenlange getreiter was ze erg bang en onzeker het eerste jaar op de middelbare school, het was vooral een jaar van de kat uit de boom kijken omdat ze in een hele nieuwe wereld terecht kwam. Omdat ze weinig vrienden had was deze nieuwe wereld extra eng omdat ze er voor haar gevoel alleen voor stond, ze had zich zelf de afgelopen jaren aangeleerd om zichzelf zo klein en onzichtbaar mogelijk te maken in de hoop dat anderen haar niet zouden zien.

Er ontstonden al snel verschillende groepjes om haar heen, het ene groepje populairder dan het andere groepje

maar voor haar eigen gevoel paste ze nergens goed bij, maar na dat eerste jaar overleefd te hebben durfde ze zich iets meer open te stellen en vond ze steeds meer aansluiting bij haar klasgenoten. Die in de loop van de

jaren zouden uitgroeien tot zeer goede vrienden. Het werden uiteindelijk hele leuke jaren op de middelbare school waar ze nu met een goed gevoel en een glimlach op haar gezicht aan terug kan denken. En waar ze meer dan eens naar terug verlangd.

Tijdens de laatste twee jaren van haar middelbare schoolperiode kreeg Marissa haar eerste vriendje. Het was voor het eerst dat ze deze verliefde gevoelens ervaarde en ze kon er niet genoeg van krijgen. De kriebels in haar buik en dan die lach die niet van haar gezicht leek af te kunnen “wat was dit fijn”. Dit gevoel wilde ze voor altijd vast kunnen houden. Samen waren ze een mooi en een zeer geliefd koppel dat van al hun vrienden de goedkeuring kreeg, maar helaas dachten haar ouders daar niet zo over. Marissa had een erg moeizame relatie met haar vader en ze leek het in zijn ogen nooit goed te kunnen doen want wat ze ook deed, haar vader had overal wat op aan te merken. Nu ze een vriendje had en erg gelukkig was hoopte ze dat haar ouders dat in zouden zien en hun relatie wilde steunen. Haar moeder vond het leuk voor haar en deed niet moeilijk maar haar vader was er op tegen omdat haar vriendje een donkere jongen was. Dat hij als baby geadopteerd was door

Nederlandse ouders betekende voor haar vader helemaal niets.

De hele familie waar Marissa uit komt had en heeft zo hun vooroordelen en had liever geen buitenlander in de familie, maar omdat Marissa gelukkig met hem was trok ze zich niet zo veel aan van de meningen van anderen.

Omdat dit de situatie thuis er niet beter op maakte zorgde ze dat ze veel weg was van huis, samen met haar vriendje begaf ze zich in dezelfde vriendengroep en waren heel veel bij elkaar. Haar schoonmoeder was alleenstaand en werkte veel om alle rekeningen te kunnen betalen. Doordat zij veel weg was, hadden Marissa en haar vriendje het rijk vaak alleen. Het waren leuke en leerzame jaren en ze ontwikkelden allemaal een eigen semi-volwassen identiteit. Ze hadden allemaal zo hun eigen kijk op het leven en hadden de grootste dromen over wat ze allemaal wilden bereiken. Terwijl ze serieus over de toekomst nadachten bleef er altijd ruimte voor een feestje. Meestal waren ze met een mannetje of twintig en altijd was er dat onbezonnen gevoel van “Wij konden alles aan”. Langzaam maar zeker ontwikkelde Marissa zich van jong en kwetsbaar meisje naar een zelfstandige jonge vrouw die wist wat ze wilde in het leven en ook hoe ze dit zou bereiken. Ze maakte zichzelf in gedachten los van het bange en onzekere meisje van de basisschool en ging er voor zorgen dat haar dromen uitkwamen.